

[Finansministeren.]

Det er klart, at så må pengene skaffes, og jeg går også ud fra, at de partier — det gælder også de konservative — som i dag har givet udtryk for, at de vil være med til at gennemføre denne forhøjelse af lønmodtagerfradraget, også til sin tid vil være med til at skaffe pengene hertil.

Der er ikke tale om, at man — som hr. Alfred Bøgh var inde på — ved at gøre dette indstiller sig på en udhuling af momsen. Der er tale om, at man trinvis, gradvis, gennemfører disse forskellige dele af skatte-reformen, og jeg kan da godt sige rent ud for vort vedkommende, at vi regner med, det er en del af de reformer, som netop merværdiafgiften skal være med til at dække.

Med hensyn til det spørgsmål om de nyetablerede, hr. Alfred Bøgh rejste, tror jeg, jeg helt kan henvise til det, jeg sagde ved den forrige førstebehandling. Man kunne vel snarere overveje at ophæve hele denne ordning for nyetablerede, hvad man jo også tidligere har været inde på; afskrivningsreglerne skulle faktisk give den fordel, som man jo i sin tid regnede med at de ville give, således at man kunne ophæve disse særlige nedslagsregler.

Så er der spørgsmålet om boligværdien. Det er klart, at det også er et vigtigt spørgsmål i forbindelse med ligningsloven, og det er også det spørgsmål, jeg havde regnet med at man særlig ville koncentrere sig om. Jeg har allerede ved den forrige førstebehandling givet udtryk for mine synspunkter. Jeg mener ikke, det er forkert, at man, når man står over for noget nyt, hvad ejerlejlighederne jo er, for dem gennemfører en anden ordning end den, der er gældende for enfamiliehuse, og jeg kan slet ikke anerkende, at der skulle være noget ulogisk i det, sådan som hr. Poul Schlüter mente der var med hensyn til standardfradraget, idet standardfradraget jo også er gældende for tofamiliehuse. Der er ganske samme regler for enfamiliehuse og tofamiliehuse med hensyn til standardfradrag, og den regel, vi her anlægger for ejerlejlighederne, er netop den samme regel, som er gældende for tofamiliehuse. Der er altså god overensstemmelse i den logik, der er anvendt på dette område. Det må der også være i det hele taget; der kan ikke være megen rimelighed i på et nyt område at give

denne særlige boligform en begunstiggelse, som parcelhusene ganske vist har, men som de har fået, fordi vi har været inde i hele huslejereguleringen siden krigens tid. Det var huslejereguleringen, som medførte, at man var nødt til — og det var også rimeligt — at nedsætte den procent, hvorefter man udregnede lejeværdien for parcelhusene; det var naturligt at gøre det, når de mennesker, der boede i etageejendommene, boede til en billigere leje. I forbindelse med boligforliget var man enig om, at det skal vi se at komme væk fra, og derfor har man vedtaget, at denne procent gradvis igennem de 8 år skal sættes op til de 4 pct. netop ud fra den betragtning, at vi nu skal væk fra dette og frem til en normalisering.

Jeg sagde ved den forrige førstebehandling af dette lovforslag, at jeg er villig til at overveje en anden ordning end den, der er foreslået. Det, der er foreslået, svarer i princippet helt til det, der gælder for tofamiliehuse. Desuden har man jo ved lejevurderingerne ganske gode tal for, hvad huslejen er, og da det jo er huslejen, der skal indgå som en værdi i indtægtsberegningen, kan jeg ikke se, at der er noget unaturligt i netop at tage den rigtige leje ind for ejerlejlighederne. Det er jo nye lejligheder, det er helt nye lejligheder, og man kunne snarere rejse det spørgsmål, om man ikke også for de nye parcelhuse — det har også været rejst flere gange her i folketinget — skulle ind på lignende regler.

Jeg er som sagt villig til at drøfte det spørgsmål i udvalget, og som jeg sagde ved forrige førstebehandling: hvis man f. eks. vil ind på at sætte en procent af lejevurderingen i stedet for dette, ja, så kan vi da tale om det. Før krigen havde man jo en procent, jeg tror på 6, som lejeværdi for parcelhusene, og hvis man vil ind på den slags tanker for ejerlejlighederne, kan vi jo godt drøfte det.

Til hr. Ømann, som var inde på, at man allerede nu skulle overveje en ophævelse af skattefradragetsreglen fra 1968-69, vil jeg kort sige, at vi ikke har noget imod at gå ind i en sådan overvejelse. Det er jo helt klart for os alle, at det ville være forkert, hvis man ophævede skattefradragetsreglen nu, men jeg har allerede antydnet i min fremsættelse, at man selvfølgelig kan overveje, om man kunne ophæve denne